

1970. október 30.

A fényképet a fiók mélyére süllyesztette, s ezzel befejezett mindent.

Már nem is gondolt Rá, csak nyakába vette a várost, végigjárta az utcákat, ahol Vele találkozott. S közben örült az életnek, és szeretett volna nem lenni.

-Milyen gyereket szülhet egy örült nő?

A könyvtárban sincs. A lány hiába ül be, és lapozza A félkegyelműt.

-A gyereket Én nevelem, te csak megszülted. Kiviszem magammal, kimentem a kezeid közül.

Csak az örültek élvezhetik igazán Dosztojevszkijt, de ő épeszü, a hangulata a lehető legnormálisabb, csak éppen szeretné kettéhasítani sajátmagát.

-Különben édes volt, tündéri! Milyen lehetett volna akkor, ha még szeret is? !

-Csodálatos a kontyod, nagyon szép vagy.

Igen, a fejét nem tudja elviselni egészben. Tul telített. Vele.

-A te érdekedben, csakis azért kell befejeznünk, hogy neked jó legyen.

Hát, jó. Nagyon jó, csak három doboz cigi a napi adag. Fujja a füstkarikákat, s közben azon tüpreng, vajon hány Tardilt kéne beszédnie? Nem miatta, dehogy, eszébe sem jut már.

-Minden nyáron visszajövök Magyarországra.

Ujra az utcán. Kivilágított kirakatok, összebujó szerelmespárok.

-Hát nem érted, később nehezebb lesz befejezni; keress egy megfelelő, emberibb embert.

Tulajdonképpen szép minden, a park, a szökőkút; csak ne lenne olyan félelmetes éjjel tizenegykor kószálni a városban. Egyedül.

-És egyedül maradok, ha abortálnék? Meg kell szülnöm, magamnak. Csak pár lépés a Tiszáig, már indulna is hazafelé. Gyalog is mehetne, de fél a hidon, a parkban. Az emlékektől. Az emlékek, de a víz - akkor - azokat is elnyelné.

-Melyik a legkisebb fa? - kérdezte a nyomozó a lánytól.

Fa,....fa, minden fát gyökerestől ki kellene tépni.

Vagy csak egyet, a szivéből, az életéből.

-Kiugrom; tudom, hogy hamarosan Ő fog keresni engem. Már csak tizenkétezerhatszázhuszennyolc napra kell tartalékolnom az erőmet, csak addig kell kibírnom. Aztán élhetek, normálisan.

-Félreég a cigarettád, pedig még veled vagyok. Mért van erre szükséged?!

Az utolsó busz. Aránylag sokan utaznak. Párosával. Boldogok. Boldogok? Örület.

-Ird meg, mikor jössz vissza. Várlak!

A lány felszáll, hazamegy, s eltünteti mindent, ami Rá emlékezteti. A fényképet, a leveleket, a könyvtárat, az utcákat, a szökőkutat, a Tiszát, a parkokat, az ujszegedi templomot, a sétányon a második padot, a kollégiumot, egész Szegedet, csak éppen magával nem tudott mit kezdeni.

TÓTH M; MÁRIA

